

TEGIJA

Mil moel Londoni ooper siinsest erineb?

Londonis on suurem lava ja rohkem inimesi tööl. Kui teen mingit rolli, on mul terve õhtu üks inimene, kes aitab kostüümi selga. Siin peab see üks inimene aitama kõiki. Londonis on töökorraldus väga peen, eks rahalisi võimalusi ole seal rohkem. See ei tähenda aga seda, et siin on kvaliteet kehvem, siin tehakse sama, lihtsalt väiksemate võimalustega.

Covent Garden on tippude tipp, paremaid teatreid... kõrgemale enam eriti ei anna pürgida. Minu jaoks on olnud hea, et saan olla selle sees, näha, kuidas asjad käivad, kuidas suured lauljad teevad, nende prooviprotsesse jälgida. Isegi vigadest õpid, kui näed kedagi valesti tegemas. Nii huvitav on näha lavastajaid, dirigente, kuidas nad teevad tööd ja mida lauljatele tahavad. Mind on edasi arendanud just see, et olen saanud teisi jälgida – mida neilt nõutakse.

Kui libedalt läks Londonis siseseelamine?

Algul oli raske. Ma ei osanud piisavalt keelt, aga õnneks teater annab selleks eraõpetaja. Raske oli harjuda tervitamise omapäraga. Seal ju öeldakse: «Hello! How are you?» Hakkad midagi vastu ütleva, ja siis vaatad – teine juba läinud. Kui meil eestlane küsib, kuidas sul läheb, ta tõesti tahab teada. Nüüd ma olen juba harjunud, et see tähendab seal lihtsalt «tere».

Alguses oli mul palju vaja õppida, palju teoseid läbi töötada, aastas ikkagi 7–8 rolli. See on väga suur maht. Aga ma olen tänulik selle nii kiire aja eest. See annab enesekindlust, kui tead, et suudad igast proovikivist üle tulla.

Mis on läbilöömise saladus?

Sa pead lihtsalt tegema seda, mis sulle meeldib. Kui teed seda, mis sulle loomumane, siis tunned end vabalt ja see on ka teistele atraktiivne. Ja edasi tuleb areneda. Elu ongi meile selleks antud, et tuled õppima tundma iseenast.

Lauljaid on palju, kõik oleneb sellest, mida rolle jaotav inimene tahab ja otsib. Millist värvi juukseid, millist kehakujut... Oleme kõik isiksused, teeme valdkonnasiseselt ka erinevaid asju.

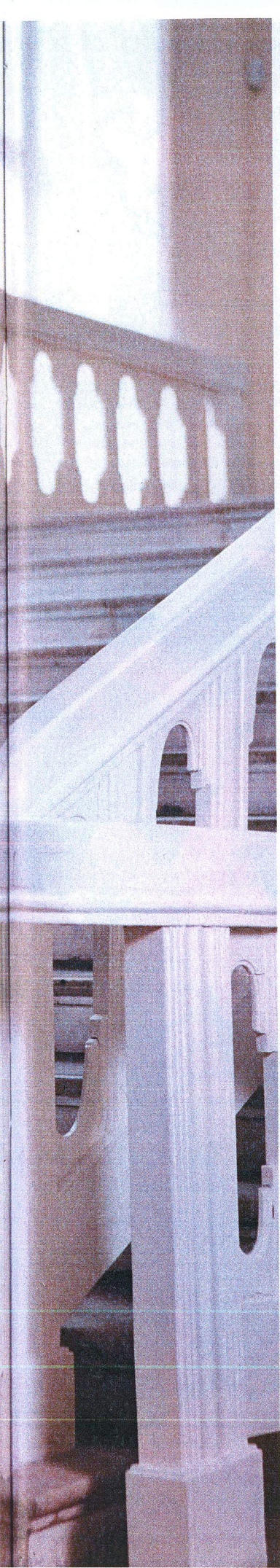
Kuidas pingeline töö ja inimsuhted kokku klappivad?

Ma jätan ka puhkamiseks aega. Puh-

MAGAB RAHVUSOOPERIS

Valmistudes ooperi «Julius Caesar» peaosaks, on Monika-Evelin Liiv kaks kuud veetnud Estonia Rahvusooperis, isegi süngi pugenud sealsamas. Nimelt on maja ülemisele korrusele ehitatud külalistoad kaugelt tulnud muusikute majutamiseks.

kama peab. Kui kogu aeg vaid töötad, ei ole sul enam midagi publikule anda. Kui ma olen lavale minnes väsinud ja tühi, mul pole energiat, siis publik mõistab, et mul pole midagi anda.

Ei saa nii, et elus on kõige tähtsam töö. Ei ole. Minu jaoks on kõige tähtsam pere, inimsuhted. Siis sa ei põleta ennast ära.

Kuidas sa pingeid maandad?

Talvel, kui on vaba päev, lähen metsa jalutama. Olen Nõmme metsas käinud. Kõnnin paar tundi, naudin loodust ja ilusat lund. Või siis lähen suusatama. Aga sellega peab ettevaatlik olema, sest külm õhk on ohtlik häälele. Suvel meeldib mulle ujuda, minna metsa marjule.

“Elasime kortermajas, aga meil olid pudulõjused – sead, lehmad, kanad.”

Sa oled hingelt maatudruk?

Jah, olen Tõrvast, isegi veidi eemalt. Elasime kortermajas, aga meil olid pudulõjused – sead, lehmad, kanad.

Miks tulevad väikestest kohtadest tegijad?

Tõrva kandist on ka Voldemar Kuslap, Novella Hanson, Urmas Põldmaa ja minu vend Roland Liiv – ta on ka ju muusik. See on see tahtejõud, mille käiku paned, kui tead, mida tahad teha. Aga sind peab ka keegi teine avastama. Mind avastas lauluõpetaja Maie Kala. Võib-olla muidu ma polekski laulmisega tegelenud, sest ma ei ole muusikute perest.

Kui sinus poleks avastatud lauljat, siis millega sa tegeleksid?

Emma viis mind näiteringi, kui olin 13–17, käisin seal tihedalt. Võib-olla oleksin praegu näitleja, aga võib-olla poleks ma saanud lavakasse sisse. Mulle on ooperis südamelähedane, et saan laulda ja saan näidelda. Üritan anda endast parima, et oleksin rollis usutav, et see poleks võlts. Minu põhimõte on, et poleks mingeid piire, et kõik, mida lavastaja tahab, ma ka teen, ja üritan teha võimalikult loomulikult.

Su elu ei piira ka riigipiirid?

Jah. Mu järgmine projekt on Tel Avisis, kuhu mind kutsuti tööle juba teist korda. Enne «Julius Caesari» käisin Costa Ricas, pärast Tel Avivi lähen sinna tagasi. Mind muidugi häirib, et see on liiga kaugel – lennukisõit, kakskümmend tundi, on minu jaoks raske asi. Aga ma ei oleks eales arvanud, et näen oma silmadega sellist loodust nagu Costa Ricas, see on tõesti võimas. Krokodille käisin vaatamas, see oli fantast. Ja kui kavalad nad on – see on õudus!

Mu eriala võimaldab reisida, näha maailma erisust. See teebki inimese vabaks, kui käid igal pool – siis saad aru, et pole ainukest ühte õiget ellusuhtumist.